

Niezwykły Gość

W ubiegłym miesiącu gościliśmy w Polsce Benedykta XVI. To była przejmująca wizyta. Trudno byłoby o niej nie wspomnieć w naszym biuletynie. Odnotujmy dwa wydarzenia – spotkanie z młodzieżą i pobyt w Oświęcimiu.

Spontaniczność tego pierwszego spotkania wszystkich zaskoczyła. Radość wiwatującego tłumu ujęła papieża. Chyba już na zawsze pożegnaliśmy *pancernego kardynała* – oto czego potrafi dokonać młodość.

Podczas wizyty w obozie koncentracyjnym Auschwitz-Birkenau panowała cisza. W pamięć zapadnie nam samotna sylwetka papieża Niemca, pogrążonego w milczącej modlitwie pod ścianą straceń.

Dramatyczne pytanie papieża: *Panie, dlaczego milczałeś? Dlaczego na to pozwoliłeś?* jeszcze długo odbijało się echem od obozowych baraków.

Nie jest trudno być dobrym, wystarczy tylko chcieć

To są słowa, którymi zawsze kierował się ojciec Marian Żelazek. Ten niezwykły misjonarz werbista większość swojego długiego życia spędził w Indiach, niosąc pomoc najbardziej potrzebującym i najbardziej pokrzywdzonym przez los – trędowatym.

Miałam zaszczyt i wielkie szczęście, że mogłam go spotkać (13 lat temu w Indiach). W misji w Puri pracowałam w jego ośrodku dla trędowatych, a później wielokrotnie widywałam się z nim w Polsce, którą w ostatnich latach często odwiedzał.

Mój pobyt w Indiach nie był tylko pracą. Codziennie po zakończeniu przyjmowania pacjentów długo rozmawiałam z ojcem Marianem. Chociaż w zasadzie to on mówił, a ja słuchałam wspomnień o rodzinie, młodości, a zwłaszcza

fol. 2 x Anna Tarajkowska

tych najtragiczniejszych, z pobytu w obozach koncentracyjnych. Wspominał swoje pierwsze lata w Indiach, spędzone wśród Adibasów, pierwotnych mieszkańców tego kraju. Słuchałam tych historii jak zaczarowana. Ojciec był wspaniałym gawędziarzem. W sposób niezwykle barwny i zajmujący snuł swoje opowieści. Miały one i inny wymiar. Ojciec Marian w bardzo prostych słowach potrafił mówić o dobroci, o zrozumieniu drugiego człowieka, o wyrozumiałości nawet dla złego, które też nas przecież otacza. Jego słowa zawsze skłaniały do zastanowienia się nad sobą, nad własnym życiem, a czasem do zrewidowania poglądów.

Wielokrotnie byłam w Indiach, patrzyłam na pracę ojca Mariana. Widziałam, jak ludzie go traktowali, jak go kochali. Jestem nawet skłonna powiedzieć, że co czcili. Był dla nich po prostu dobrym ojcem, opiekunem, żywicielem i lekarzem nie tylko duszy, ale również ciała. Wszyscy, którzy u niego przebywali, chcieli się nauczyć tego dobra i miłości do ludzi.

Ojciec Marian odszedł, jak chciał – w Puri, w Indiach, do ostatniej chwili przebywając w swojej misji wśród trędowatych. Owoce jego działalności pozostały w Puri. Trzeba wierzyć, że jego praca, jego dzieło będzie kontynuowane, że razem z chętnymi kolegami lekarzami będziemy mogli – tak jak dotychczas – pojechać do Puri i leczyć mieszkańców wioski i dzieci, które przez tyle lat były pod naszą opieką.

Pamięć o ojcu Marianie Żelazku pozostanie w nas wszystkich, którzy go znaliśmy, a dla wszystkich niech jego słowa o dobroci będą sposobem na godne życie.

ANNA TARAJKOWSKA